

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Mlékárna Hlinsko, a. s.**, se sídlem Kouty 53, Hlinsko, zast. JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, zast. JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2021, č. j. MPO 536324/21/61500, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2024, č. j. 11 A 175/2021-227,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně požádala dne 30. 4. 2018 žalovaného o poskytnutí dotace na projekt „*Rekonstrukce plynové kotelny*“, (dále jen „projekt“), a to v rámci Operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost 2014-2020 (dále jen „operační program“). Žalovaný výše napadeným rozhodnutím žádost žalobkyně podle § 14m odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), zamítl. Podle žalovaného jsou dotace z tohoto programu propláceny z Evropského fondu pro regionální rozvoj (dále jen „Fond“) a nepočítá se u nich se spolufinancováním ze státního rozpočtu, který se na jejich vyplacení podílí pouze formou dočasného předfinancování. Žalobkyně sice podle žalovaného splnila věcná kritéria pro přiznání dotace, žalovaný však zohlednil výstupy z auditu Evropské komise (dále jen „Komise“), který se týkal souladu řídicích a kontrolních systémů České republiky s právním rámcem upraveným v čl. 75 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. prosince 2013 o společných ustanoveních o Fondu a dalších fondech (dále jen „nařízení č. 1303/2013“). Výstupy

uvedeného auditu (dále jen „audit“) byly Závěrečná zpráva ze dne 29. 11. 2019 a následně tzv. *follow-up letter* ze dne 22. 10. 2020.

[2] Podle žalovaného z těchto výstupů vyplývá, že podá-li člen koncernu Agrofert žádost o dotaci, jež by měla být v konečném důsledku financována z Fondu (fakticky proplacena z prostředků Evropské unie), nelze této žádosti vyhovět, dokud je Ing. Andrej Babiš (tj. osoba, která dle závěrů Komise fakticky ovládá koncern Agrofert) veřejným funkcionářem (resp. jím byl v rozhodné době). Podle auditních výstupů by takové prostředky byly poskytnuty v rozporu s § 4c zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střetu zájmů“). Komise doplnila, že správní orgán za těchto podmínek nesmí vybrat k podpoře projekt společnosti z koncernu Agrofert, ani takové společnosti dotaci poskytnout.

[3] Žalovaný připomněl, že žalobkyně je členem koncernu Agrofert. Ačkoli výstupy auditu nebyly rozhodnutím ve smyslu čl. 144 a 145 nařízení č. 1303/2013, měl žalovaný za to, že je musí při posuzování žádosti zohlednit zejména v souvislosti se svou povinností plnit úkoly nejhospodárnějším způsobem ve smyslu § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel, jakož i povinností prevence, resp. hospodárného nakládání s rozpočtovými prostředky podle čl. 122 odst. 2 nařízení č. 1303/2013. S ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že není splněn základní předpoklad pro poskytnutí dotace, tj. konečné financování z Fondu. Případné vyplacení prostředků z dotací by totiž za daných okolností mohlo ohrozit státní rozpočet a fungování operačního programu. Připomněl, že podle ustálené judikatury není na poskytnutí dotace právní nárok; ten se konstituuje až vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace. Je proto věcí správního uvážení správního orgánu, komu, za jakých podmínek a zda vůbec dotaci poskytne, přičemž nesmí vybočit z mezí či hledisek správního uvážení stanovených zákonem nebo takové správní uvážení zneužít.

[4] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila žalobou podanou k městskému soudu. V ní tvrdila, že závěry auditu jsou pro rozhodování žalovaného nezávazné a že žalovaný byl povinen otázku možného střetu zájmů Ing. Andreje Babiše vyhodnotit sám. Závěry auditu jsou rovněž věcně nesprávné a žalobkyně ani mateřská společnost Agrofert se proti nim neměly možnost bránit. Auditóři nadto překročili svou pravomoc, jelikož se zabývali dotačními projekty konkrétních subjektů namísto kontroly řídicích a kontrolních systémů členského státu. Žalobkyně rovněž upozornila na jejich možnou podjatost, neboť byli spojeni s jinými politickými stranami. Dále žalobkyně namítala, že ze žádného právního předpisu, výzvy k podávání žádostí ani z dotačních podmínek nevyplývá, že by dotace nemohla být poskytnuta výlučně z národních prostředků. Obava žalovaného z toho, že dotace nebude moci být proplacena z unijních prostředků, tedy nebyla odůvodněná; nadto ani sama o sobě nemohla být důvodem k zamítnutí žádostí.

[5] Městský soud rozsudkem ze dne 9. 1. 2023, č. j. 11 A 175/2021-162, žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Žalovaný dle městského soudu měl posoudit střet zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 9. 2023, č. j. 10 Afs 10/2023-78, tento rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, jelikož se s městským soudem neztotožnil v otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a městskému soudu vytknul, že nenařídil jednání, tedy zatížil rozsudek vadou, která by mohla mít vliv na jeho zákonnost. Kasační soud se však věcně nevyjadřoval k otázce

pokračování

vykročení z mezí správního uvážení či jeho zneužití a důvodů, pro které žalovaný žádost zamítl.

[6] Městský soud žalobu nyní napadeným rozsudkem (v pořadí druhým, pozn. NSS) zamítl. V jeho odůvodnění odkázal na nově utvořenou jednotnou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudky ze dne 7. 9. 2023, č. j. 9 Afs 10/2023-89, ze dne 19. 10. 2023, č. j. 4 Afs 11/2023-103, ze dne 17. 4. 2024, č. j. 6 Afs 71/2023-87, ze dne 18. 4. 2024, č. j. 7 Afs 95/2023-83, ze dne 24. 5. 2024, č. j. 8 Afs 42/2023-104 a ze dne 28. 5. 2024, č. j. 2 Afs 161/2023-79) týkající se případů skutkově podobných projednávané věci. Kasační soud v nich aproboval postup žalovaného, jenž zamítl žádost o poskytnutí dotace podanou společností z koncernu Agrofert, a to na základě uplatnění principu prevence v návaznosti na závěry předmětného auditu Komise. Kasační soud doplnil, že sám žalovaný nebyl povinen hodnotit otázku střetu zájmů Ing. Andreje Babiše. Městský soud se s právními závěry daných rozsudků ztotožnil.

[7] V napadeném rozsudku dále zopakoval, že poskytnutí dotace je dobrodiním ze strany státu, na které není právní nárok. Též soud upozornil, že žalovaný zamítl žádost o dotaci z důvodu existence rizika, že by dotační prostředky vyplacené žalobkyni nemusely být následně z Fondu proplaceny, nikoli z důvodu prokázání existence střetu zájmů. Žalovaný sám proto nebyl povinen posuzovat existenci střetu zájmů Ing. Andreje Babiše ve smyslu § 4c zákona o střetu zájmů. Uvedené riziko zřetelně vyplývalo ze závěrů auditních výstupů; soud v tomto směru nepřisvědčil námitce, že výstupy definitivně neurčují pozici Komise a nemají závazné právní účinky. Podle soudu vnitrostátní orgány neuspěly s námitkami uplatněnými proti Závěrečné zprávě, a proto nic nenásvědčovalo tomu, že se pozice Komise bude od auditních výstupů v budoucnu výrazněji odchylovat. Městský soud aproboval postup žalovaného založený na povinnosti dodržovat princip prevence, která vyplývá z čl. 74 odst. 2 a čl. 122 odst. 2 nařízení č. 1303/2013 a z § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel. Pokud by žalovaný dotaci poskytl, mohl by postupovat v rozporu s uvedenými ustanoveními. Postup žalovaného v rámci správního uvážení tedy městský soud nepovažoval za svévolný a excesivní. Žalovaný rovněž neporušil princip rovnosti a zákaz diskriminace; stejně tak nebylo dotčeno právo žalobkyně na spravedlivý proces.

II. Obsah kasační stížnosti a navazujících vyjádření

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka namítá, že metodický pokyn k provádění operačního programu výslovně počítal s financováním dotací výhradně z národního rozpočtu v rámci tzv. *přezávazkování*, pokud celkový objem poskytnutých dotací přesáhl úroveň alokace operačního programu. Daný metodický pokyn kalkuloval v programovém období let 2014 až 2020 s přečerpaním v rozsahu 2 až 3 miliard korun – tato částka měla jít na vrub státního rozpočtu. Městský soud proto pochybil, pokud tvrdil, že operační program nepočítal se spolufinancováním ze státního rozpočtu; obava žalovaného, že by poskytnutím dotace stěžovateli byl ohrožen státní rozpočet, tím pádem neměla oporu v metodickém pokynu. Podle stěžovatelky neexistuje rozdíl mezi případem, kdy Komise dotaci neproplatí kvůli

přečerpání operačního programu, a kdy Komise dotaci neproplatí s ohledem na závěry auditních výstupů. Žalovaný nevysvětlil, proč mezi oběma situacemi učinil (podle stěžovatelky nedůvodný) rozdíl, a proč tím pádem stěžovatelku v řízení o žádosti o poskytnutí dotace diskriminoval. Stěžovatelka rovněž považuje rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které městský soud odkázal, za nepřiléhavé, neboť ani ty s institutem *přezávazkování* nepočítají.

[10] Stěžovatelka dále trvá na svých žalobních bodech – žalovaný překročil zákonné meze správního uvážení tím, že zamítl její žádost na základě aplikace principu prevence. Závěry auditu jsou pouze předběžné, nemají právní závaznost, k čemuž odkázala mj. na judikaturu Tribunálu, s níž se městský soud nevypořádal. Žalovaný měl rovněž otázku střetu zájmů Ing. Andreje Babiše vyhodnotit sám. Pokud jde o uplatněný princip prevence, stěžovatelka má za to, že je odrazem povinnosti žalovaného „předcházet nesrovnalostem“ ve smyslu čl. 122 odst. 2 nařízení č. 1303/2013, přičemž *nesrovnalostí* je podle čl. 2 odst. 36 daného nařízení „porušení unijního nebo vnitrostátního předpisu.“ Bylo proto povinností žalovaného hodnotit, zda došlo k porušení vnitrostátního předpisu (konkrétně zákona o střetu zájmů). Stěžovatelka taktéž odkázala na judikaturu kasačního soudu vztahující se k zákonu č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), která by se podle ní měla na projednávaný případ přiměřeně aplikovat. Stěžovatelka zejména upozorňuje, že ani obsah protokolu o kontrole nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy. Povinnost žalovaného zabývat se věcně střetem zájmů stejně tak vyplývá i z Operačního manuálu k operačnímu programu, resp. z auditu Ministerstva financí k operačnímu programu z března 2021, č. j. MF-9140/2021/5207-13.

[11] V důsledku výše namítaných vad rozhodnutím žalovaného (aprobovaného městským soudem) došlo podle stěžovatelky k zásahu do jejího práva na spravedlivý proces. Žalovaný toto právo nerespektoval i proto, že bezdůvodně upřednostnil veřejný zájem na ochraně státního rozpočtu (aniž by k tomu existovaly závažné důvody, a aniž by tento veřejný zájem řádně identifikoval) před veřejným zájmem sledovaným operačním programem. Městský soud rovněž opomenul některé důkazní návrhy stěžovatelky.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí se závěry napadeného rozsudku, který korektně aplikoval závěry konstantní rozhodovací praxe kasačního soudu. Projekt byl vzhledem k nemožnosti spolufinancování z rozpočtu EU prohlášen za nezpůsobilý pro poskytnutí dotace, nebylo jej tedy možné financovat za použití institutu *přezávazkování*. Tento institut lze využít pouze u projektů, u kterých prostředky alokované na operační program Komisi na jejich pokrytí nepostačí. Reflexe prevenční povinnosti byla na místě. Žalovaný dále zopakoval, že otázka existence střetu zájmů by na zákonnosti napadeného rozhodnutí nic nezměnila, jelikož rozhodnutí bylo postaveno na potřebě postupovat v souladu s prevenční povinností. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Stěžovatelka na vyjádření žalovaného reagovala replikou, v níž setrvala na své dosavadní argumentaci. Doplnila, že nespatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný pro poskytnutí dotace nevyužil institutu *přezávazkování*, nýbrž v tom, že její žádost byla zamítnuta z důvodu, který s ohledem na možnost *přezávazkování* operačního programu nemůže obstát. Dále uvedla, že použití principu prevence vůči ní bylo

pokračování

diskriminační. Komise nebyla oprávněna diktovat žalovanému, jak má vykládat české právo a kterým konkrétním žadatelům může či nesmí dotaci poskytnout. Žalovaný se pouze alibisticky schoval za postoj Komise. Žalovaný měl otázku střetu zájmů posoudit, a tedy rozhodnout přezkoumatelně a v zákonných mantinelech správního uvážení.

[14] Žalovaný na repliku stěžovatelky zareagoval v duplice, konstatoval, že rovného zacházení se lze dovolávat u srovnatelných projektů. Projekt stěžovatelky není srovnatelný s projekty způsobilými k *přezávazkování*. Ve zbytku dupliky zopakoval a shrnul argumentaci z dřívějšího vyjádření.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou.

[16] Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, Nejvyšší správní soud se zabýval její přípustností s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost přípustná, pouze pokud je podána z důvodu tvrzeného nedodržení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Dle judikatury je opakovaná kasační stížnost přípustná také tehdy, jestliže směřuje k právním otázkám, které v řízení o první kasační stížnosti nebyly a nemohly být řešeny (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). V předcházejícím rozsudku č. j. 10 Afs 10/2023-78 se kasační soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. V nyní projednávané věci stěžovatelka brojí proti věcnému posouzení žádosti, kterým se Nejvyšší správní soud v předcházejícím rozsudku skutečně nezabýval. Kasační stížnost je tedy i z tohoto ohledu přípustná. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Ověřil také, zda napadený rozsudkem netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že v minulosti již rozhodoval o množství případů skutkově i právně podobných nyní projednávané věci a dospěl ke sjednocujícímu závěru, který městský soud v napadeném rozsudku respektoval (viz bod 34. napadeného rozsudku). Právní otázky řešené v nyní projednávané věci již kasační soud vyřešil např. v rozsudcích uvedených v odst. [6] tohoto rozsudku a Ústavní soud tyto závěry aproboval (srov. např. usnesení ÚS ze dne 18. 6. 2024, sp. zn. III. ÚS 1389/24, nebo ze dne 3. 7. 2024, II. ÚS 1469/24). Nejvyšší správní soud dále poukazuje na své rozsudky ze dne 23. 4. 2025, č. j. 2 Afs 154/2024-83, č. j. 2 Afs 138/2024-87 a č. j. 2 Afs 167/2024-91, a nejnovější ze dne 11. 7. 2025, č. j. 3 Afs 168/2024-74 a č. j. 3 Afs 179/2024-74. Kasační stížnosti podané společnostmi ze skupiny AGROFERT v těchto případech jsou vzájemnými kopiemi, opírají se o totožnou právní argumentaci, stejně je tomu v i nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod odchýlit se od závěrů zmíněných rozsudků kasačního soudu, a proto je v následujících odstavcích přebírá.

[19] Stěžejní kasační námitka stěžovatelky spočívá v tom, že závěry Nejvyššího správního soudu ve výše uvedených rozsudcích nelze na projednávaný případ vztáhnout, protože kasační soud nevzal do úvahy možnost *přezávazkování* operačního programu, tj. vyplacení dotace výhradně z národních prostředků z důvodu nemožnosti proplacení dotace Komisí z důvodu vyčerpání částky alokované v operačním programu. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že tato kasační námitka není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná, neboť byla poprvé uplatněna až v řízení o kasační stížnosti a kasační soud neshledal důvod, pro který by stěžovatelka tuto námitku nemohla přednést již v žalobě. Problematika *přezávazkování* nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů ani navazující argumentace vznesené v řízení před městským soudem. Namítaná judikatura Nejvyššího správního soudu je tedy bez dalšího použitelná (blíže viz odst. [22] až [25] rozsudku č. j. 2 Afs 167/2024-91, shodně také rozsudek č. j. 3 Afs 168/2024-74, odst. [15]).

[20] Nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. je taktéž kasační námitka, že povinnost žalovaného věcně posoudit otázku střetu zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů vyplývá i ze zprávy auditního orgánu Ministerstva financí a manuálu k operačnímu programu. Stěžovatelka tuto námitku nevznesla v žalobě, uplatnila ji poprvé v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv jí nic nebránilo přednést ji již v žalobě (shodně také rozsudky NSS ze dne 11. 4. 2025, č. j. 9 Afs 165/2024-78, odst. [38] a č. j. 3 Afs 168/2024-74, odst. [19]).

[21] Nedůvodnou kasační soud shledal námitku, že žalovaný překročil zákonné meze správního uvážení, když odůvodnil zamítnutí žádosti aplikací principu prevence za účelem ochrany stability státního rozpočtu. Dodržování principu prevence žalovanému ukládají vnitrostátní i evropské předpisy (zejména § 26 odst. 1 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, a dále čl. 74 odst. 2 a čl. 122 odst. 2 nařízení č. 1303/2013). Žalovaný pro zamítnutí žádosti tedy zvolil přiměřené a legitimní kritérium, které nelze označit za svévolné. Stejně tak správně a přezkoumatelně vyhodnotil příčinu rizika pro státní rozpočet, dále vážnost rizika i jeho relevanci vzhledem k potenciálním důsledkům poskytnutí dotace, jakož i skutečnost, že nic nenásvědčovalo tomu, že by Komise hodlala závěry svého auditu přehodnotit. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce předběžné a nezávazné povahy výstupů auditu, jelikož i ty představovaly jasně identifikované riziko pro státní rozpočet, a nebylo tedy nutné vyčkávat konečného rozhodnutí Komise. Z téhož důvodu neprovedl navrhané důkazy týkající se otázky povahy auditu, jelikož o této právní povaze není sporu (blíže viz rozsudek č. j. 2 Afs 167/2024-91, odst. [26], č. j. 6 Afs 71/2023-87, odst. [36], [37], a rozsudek č. j. 4 Afs 71/2023-104, [36]).

[22] Stran námitky střetu zájmů a jeho hodnocení žalovaným je třeba poukázat na to, že důvodem pro zamítnutí žádosti stěžovatelky nebyla faktická existence či neexistence střetu zájmů Ing. Andreje Babiše. Důvodem byly výsledky auditu Komise, z nichž pro Českou republiku plynulo riziko, že dotace nebude z Fondu proplacena, ve spojení s následnou aplikací principu prevence. Namítané posouzení střetu zájmů by bylo nadbytečné. I pokud by si žalovaný sám střet zájmu vyhodnotil, a i kdyby dospěl k závěru, že předmětný střet zájmů není dán, nijak by dané riziko neproplacení dotace nesanoval. I v takovém případě by byl povinen v souladu s právními předpisy preventivně zamítnout žádost o poskytnutí dotace (blíže viz rozsudky č. j. 3 Afs 168/2024-74, odst. [17] a č. j. 2 Afs 167/2024-91, odst. [29]). Co se týče polemiky týkající se prokázání nesrovnalostí ve smyslu čl. 2 odst. 36 nařízení č. 1303/2013, stěžovatelka zaměňuje povinnost prokázání

pokračování

nesrovnalostí s povinností předcházet nesrovnalostem. V této otázce lze plně odkázat na rozsudek č. j. 6 Afs 71/2023-87, odst. [45], který danou právní otázku dostatečně posoudil.

[23] Stěžovatelka dále namítala, že městský soud rozhodl v rozporu s judikaturou vztahující se ke kontrolnímu řádu. Tato námitka je rovněž nedůvodná. Dle § 2 kontrolního řádu kontrola slouží k ověření, zda kontrolovaný subjekt dodržuje jemu adresované veřejnoprávní povinnosti; jejím výstupem je protokol o kontrole odrážející zjištěný skutkový stav. V nyní projednávané věci však žalovaný skutkový stav ohledně střetu zájmů Ing. Andreje Babiše vůbec neposuzoval, resp. nebyl pro jeho rozhodnutí relevantní. Audit nesloužil ke kontrole dodržování povinností stěžovatelkou, nýbrž k ověření funkčnosti kontrolních systémů České republiky, od čehož se ostatně odvíjí i povaha potenciálních kvazisankcí, které nestíhají stěžovatelku jako příjemce dotace, ale žalovaného. S ohledem na to je logické, že stěžovatelka nedisponovala procesními nástroji, jimiž by se mohla přímo proti auditu Komise či jeho závěrům bránit. Z tohoto důvodu není přílehlavá ani její argumentace týkající se aplikace judikatury vztahující se ke kontrolnímu řádu (shodně také rozsudky č. j. 2 Afs 167/2024-91, odst. [30], č. j. 3 Afs 168/2024-74, odst. [18], a č. j. 2 Afs 167/2024-91, odst. [30]).

[24] Na základě výše uvedeného nelze přisvědčit ani kasační námitce, že bylo porušeno stěžovatelčino právo na spravedlivý proces, neboť v řízení o žádosti se mohla k závěrům auditu Komise vyjádřit, a rozhodnutí o zamítnutí žádosti nebylo postaveno, a ani nemuselo být postaveno, na vlastním posouzení střetu zájmů. Rovněž nebylo porušením práva na spravedlivý proces to, že žalovaný sám věcně střet zájmů neposoudil a že dal při posuzování žádosti bezdůvodně přednost veřejnému zájmu na ochraně státního rozpočtu před zájmy, které jsou prosazovány prostřednictvím operačního programu. Pro bližší odůvodnění Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek č. j. 2 Afs 167/2024-91, odst. [32], [33], který totožnou námitku vypořádal vyčerpávajícím způsobem.

[25] Kasační námitka týkající se opomenutí důkazů navrhaných stěžovatelkou je taktéž nedůvodná. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. správní soud není povinen provést všechny navržené důkazy, naopak může provést i důkazy jiné než navržené účastníky řízení. Pokud ale důkaznímu návrhu nevyhoví, musí v souladu se zásadami spravedlivého procesu vyložit, z jakého důvodu navržený důkaz neprovedl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, nověji ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 Ads 303/2020-52, odst. [17], nebo ze dne 16. 8. 2022, č. j. 9 As 206/2020-46, odst. [31]). Městský soud v bodě 32. napadeného rozsudku dostatečně vysvětlil, z jakých důvodů tyto důkazy neprovedl.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný a v souladu se závěrem usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, odst. [29], publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS, má právo

na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících rámec jeho běžné úřední činnosti. Kasační soud však neshledal, že by žalovanému takové náklady vznikly, neboť zastupování správního orgánu v řízení před správními soudy je součástí této běžné úřední činnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS). Pokud se žalovaný nechal v řízení před správním soudem zastoupit advokátem, nebyly náklady na toto zastoupení vynaloženy účelně (shodně např. č. j. 9 Afs 165/2024-78, odst. [57]). Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

V Brně dne 7. srpna 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu